

ใ ห้ ทุ ก ชั แ ก่ ท่ า น
ทุ ก ชั นั้ น ด้ ึง ตั ว

บุคคลดำกรรมใด ย่อมมองเห็นกรรมนั้นในตน

ผู้ทำกรรมดี ย่อมได้ผลดี

ผู้ทำกรรมชั่ว ย่อมได้ผลชั่ว

บุคคลดำกรรมชั่วเห็นอกขึ้นเช่นนั้น

ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นถึงตัว

๑๔๓

การสร้างบารมีเป็นเสมือนเสาหลักของชีวิต ที่มวลมนุษย์ทั้งหลายจะต้องกระทำ เพราะว่าทุกๆ คนที่เกิดมาล้วนมีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือ เพื่อทำอสังกิเลสให้หมดสิ้นไป การจะเข้าถึงจุดที่บริบูรณ์ที่สุดของชีวิตคือพระนิพพานได้นั้น จะต้องมีการบารมีมากเพียงพอ และต้องเป็นบุญล้วนๆ ไม่มีสิ่งอื่นที่เป็นบาปอกุศลเจือปน

บุญที่บริสุทธิ์นี้ จะช่วยกลั่นกาย วาจา ใจของเราทุกๆ วัน จะส่งผลให้ชีวิตของผู้นั้นเข้าถึงความบริสุทธิ์ได้โดยไม่ยาก ต่างกับชีวิตของผู้ที่กระทำแต่บาปอกุศลย่อมจะได้รับผลที่ตรงกันข้าม เสวยแต่ผลแห่งวิบากกรรมที่เผ็ดร้อน มีทุกคติบาปภูมิเป็นที่ไป เพราะการเกิดมาในสังสารวัฏนั้น เมื่อทำดีต้องได้ดี ส่วนทำชั่วก็ย่อมจะได้รับผลชั่ว เมื่อเราทราบกันอย่างนี้ ก็ควรตระหนักและมีใจมั่นคงในความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป และต้องหมั่นทำใจหยุด ใจนิ่งอย่างสม่ำเสมอ จิตใจเราจะได้มั่นคงต่อหนทางแห่งความดีงามได้ตลอดไป

มีวาระพระบาลีที่ตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ชาดก ความว่า

“ยานิ กโรติ ปุริโส

กลุยาณการี กลุยาณ

ยาทิส วปเต พิช

ตานิ อตตนิ ปสุตติ

ปาปการี จ ปาป

ตาทิส หรเต ผล

ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว

๑๔๔

**บุคคลทำกรรมใด ย่อมมองเห็นกรรมนั้นในตน ผู้ทำ
กรรมดี ย่อมได้ผลดี ผู้ทำกรรมชั่ว ย่อมได้ผลชั่ว บุคคล
หว่านพืชเช่นใด ผลย่อมงอกขึ้นเช่นนั้น”**

มีพุทธภาษิตอยู่บทหนึ่งว่า ทำดีได้ดี มีที่ไหน ทำชั่วได้ดี
มีถมไป ถ้อยคำอย่างนี้กลับเริ่มแผ่ขยายไปในทุกๆ หมู่ชน โดยเฉพาะผู้ที่หาเช้ากินค่ำ ต้องการแสวงหาปัจจัยเลี้ยงชีพในทาง
ที่ผิด ความคิดอย่างนี้เป็นความคิดที่ผิด อย่าไปคิดและอย่านำไปปฏิบัติอย่างเด็ดขาด เพราะจะทำให้เรากลายเป็นคนมีฉันทิภูติ
ไม่เชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ จะก่อให้เกิดความหายนะแก่ตัว
ของเราเองทั้งภพนี้และภพหน้า การเข้าใจในสิ่งที่ผิดๆ อย่างนี้
จะก่อให้เกิดแต่ความเสียหายเพียงอย่างเดียวเท่านั้น และเคย
เกิดขึ้นมาแล้วทุกยุคทุกสมัย ผลก็ปรากฏชัดเจนว่า นำมาแต่
ความทุกข์เท่านั้น เรื่องราวที่เป็นตัวอย่างเช่นนี้ แม้แต่
พระลัมมาลัมพุทเธเจ้ายังเคยทรงนำมาตรัสเล่าเป็นอุทาหรณ์
สอนใจพุทธสาวก เพื่อเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต เป็นคติ
สอนใจอย่างดีเยี่ยม

*มีอยู่คราวหนึ่ง พระโอรสของพระเจ้าอุเทนพระนามว่า
โพธิราชกุมาร ประทับอยู่ที่สูงสูมารคีรี ได้รับสั่งให้เรียกช่างไม้

ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว

๑๔๕

ที่มีฝีมือดีที่สุดในยุคนั้นมีคนหนึ่ง ให้สร้างมหาปราสาทชื่อว่า โกลนุท โดยสร้างไม่ให้เหมือนกับพระราชวังของพระราชารัชนา มหาปราสาทโกลนุทนี้สวยงามมาก สวยงามอย่างน่าอัศจรรย์ มองดูแล้วเหมือนลอยอยู่กลางอากาศ มีความวิจิตรพิสดารมาก ตอนเริ่มสร้างก็ดูยังไม่มီးอะไรเกิดขึ้น แต่เมื่อสร้างเสร็จแล้วเกิด มีความระแวงขึ้นมาว่า หากปล่อยช่างไม้ไว้ไว้ เดียวคงต้องไป สร้างให้กับที่อื่นอีก จะทำให้ปราสาทของเราไม่เป็นสิ่งอัศจรรย์ ของโลก จึงรับสั่งให้ควักนัยน์ตาของนายช่างไม้นั้นออกเสีย

เรื่องราวที่โพธิราชกุมารทำลงไปอย่างนี้ กลายเป็นข่าว แพร่กระฉ่อนไปทั่วบ้านทั่วเมือง แม้แต่ในหมู่ภิกษุสงฆ์ก็ยังนั่ง สนทนาถึงเรื่องนี้กันในโรงธรรมสภา ในขณะนั้น พระบรม ศาสดาเสด็จเข้ามาพอดิ พระองค์จึงตรัสถามว่า ที่นั่งสนทนากัน นี้ปรารภถึงเรื่องอะไร? เมื่อพระภิกษุสงฆ์กราบทูลให้ทรงทราบ แล้ว พระองค์จึงตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย โพธิราชกุมาร นั้นไม่ใช่ จะเป็นคนที่หยาบซ้าสามานย์แต่ในบัดนี้เท่านั้น แม้ในอดีตก็เคย มีนิสัยเช่นนี้มาแล้ว ตนเองจึงต้องประสบผลแห่งการกระทำนั้น ชนิดทันตาเห็นทีเดียว” เมื่อพระภิกษุอ่อนวอน พระองค์จึงทรง นำเรื่องในอดีตมาตรัสเล่าว่า

ในอดีตกาล พระโพธิสัตว์ได้เกิดเป็นอาจารย์ทิศาปาโมกข์ อยู่ในเมืองดักกิลลา สอนศิลปวิทยาให้กับพระราชโอรสและ

ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว

๑๔๖

บุตรของพราหมณ์ในชมพูทวีปทั้งสิ้น แม้พระโอรสของพระเจ้าพาราณสีพระนามว่าพรหมทัตกุมาร ก็ศึกษาในสำนักของพระโพธิสัตว์เช่นกัน ได้เรียนพระเวททั้ง ๓ กับพระโพธิสัตว์ พระเวทสามนี้เป็นความรู้ทางศาสนาพราหมณ์ มักจะเรียกสั้นๆ ว่า ไตรเพท เป็นคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ตามความเชื่อของศาสนาพราหมณ์ มีความรู้ที่บรรจุไว้อยู่สามอย่าง คือ ๑. **ฤคเวท** เป็นความรู้ที่ประมวลบทสรรเสริญเทพเจ้าต่างๆ ตามความเชื่อของศาสนิกในยุคนั้น ๒. **ยชุรเวท** ประกอบด้วยบทสวดอันอ่อนน้อม หรือ ขบร้องเป็นทำนองในพิธีบูชาयัญ และ ๓. **สามเวท** เป็นการประมวลบทเพลงขับสำหรับสวดหรือร้องเป็นทำนองในพิธีบูชาयัญเช่นกัน เป็นความรู้ที่คนในสมัยนั้นศึกษาเล่าเรียนกับพระโพธิสัตว์เจ้า พรหมทัตกุมารนี้ได้ศึกษาอยู่กับเพื่อนสหายรรวมทั้งหลาย

โดยอุปนิสัยดั้งเดิมของพรหมทัตกุมารแล้ว เป็นคนที่ กักขฬะ หยาบช้ำ ทารุณ ด้วยอำนาจแห่งความรู้ที่ดูลักษณะ จึงกล่าวพร่ำสอนตักเตือนเนื่องๆ ว่า “ดูก่อนพ่อ ความเป็นใหญ่ที่ได้มาด้วยความหยาบชำนั้น จะดำรงอยู่ได้ไม่นานเลย เมื่อมีเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันเกิดขึ้น ผู้ที่ได้ขึ้นเป็นใหญ่ด้วยความหยาบช้ำ จะไม่ได้ที่พึ่งจากบุคคลรอบข้าง เหมือนคนเรือแตกที่ไม่มีที่พึ่งกลางสมุทร ฉะนั้น ดังนั้นพระองค์อย่าเป็นคนที่มี

ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว

๑๔๓

อุปนิสัยอย่างนี้เลย” ตอนที่อยู่กับอาจารย์ ท่านก็ดูรับฟังด้วยความเคารพเชื่อฟังในทุกถ้อยคำ

หลังจากที่ศึกษาศิลปวิทยาจนจบการศึกษา ก็เดินทางกลับไปยังนครพาราณสี เพื่อเข้ารับตำแหน่งอุปราชประจำพระนคร จนกระทั่งพระราชบิดาสวรรคต จึงได้ขึ้นครองราชย์สืบต่อ อาจจะเป็นความอัปโชคของท่านก็ได้ เพราะมีบุโรहितที่ปรึกษาประจำพระองค์เป็นคนมักใหญ่ใฝ่สูง และเป็นผู้ที่มีความโลภในลาภ ยศ ไม่รู้จักพอ เกิดความคิดที่ไม่ดีขึ้นมาว่า เราจะยุให้พระราชอาทำการยึดราชสมบัติทั่วชมพูทวีปดีกว่า เพราะหากว่าพระราชอาของเราเป็นผู้ที่ครองราชย์ในชมพูทวีปแล้ว เราในฐานะบุโรहितที่ปรึกษา ย่อมจะได้รับลาภ ยศ ชื่อเสียง ยิ่งขึ้นตามไปด้วย ด้วยความปรารถนาลามกเช่นนี้จึงทำการยุยงพระราชอาอยู่ทุกๆ วัน จนกระทั่งพระราชอาล้อยตามความคิดของบุโรहितผู้เป็นมิถนาถผู้นั้น

พระเจ้าพรหมทัตราชาแห่งพาราณสีจึงกรีธาทัพครั้งใหญ่ พร้อมกับเหล่าเสนาทหารจำนวนมาก เดินทางไปทั่วชมพูทวีป เมืองแรกที่ทำกรรบได้ใช้วิธีปิดล้อมรบ จนกระทั่งได้รับชัยชนะ ทำอย่างนี้จนยึดเมืองได้ ก็จะได้เดินทางต่อไป สามารถรบจนได้รับชัยชนะทั่วทั้งชมพูทวีป ยึดเมืองและจับพระราชอาได้ถึง ๑,๐๐๐ พระองค์ และเดินทางพร้อมกับพระราชอาที่ศิโรราบมุ่งตรงไปยัง

ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว

๑๔๘

พระนครสุดท้ายคือ นครดักกลีลา ซึ่งเป็นเมืองที่ตนเองเคยเดิน
ทางไปศึกษาเล่าเรียนเมื่อครั้งยังเป็นพระราชโอรส

ในขณะเดียวกัน อาจารย์ทศปาโมกข์ผู้เป็นพระโพธิสัตว์
ก็ยังเป็นอาจารย์สอนอยู่ที่นั่นเช่นเดิม ด้วยความเป็นผู้ที่มีปัญญา
จึงวางแผนป้องกันพระนครอย่างเต็มความสามารถ ทำให้พระเจ้า
พรหมทัตไม่สามารถกรีธาทัพเข้ายึดครองได้ พระราชาจึงให้ตั้ง
ค่ายพักแรมอยู่นอกพระนคร ให้อม่านใต้ต้นไม้ใหญ่ริมฝั่ง
แม่น้ำคงคา แล้วทำเพดานข้างบน ลาดที่บรรทมแล้วพักผ่อน
ท้าวเธอแม้จะพาเอาพระราชาทิ้งพันพระองค์มาช่วยออกรบ
ก็ยังไม่สามารถยึดนครดักกลีลาได้

เมื่อไม่สามารถที่จะยึดได้อย่างที่ตั้งใจ จึงปรึกษากับ
บุโรหิตมิจฉาภิภูริว่า เราควรจะทำอย่างไรดี จึงจะสามารถยึด
เมืองนี้ได้ บุโรหิตได้ให้คำปรึกษาว่า “มหาบพิตร เราควรจะทำ
พิธีกรรมด้วยการควักนัยน์ตาของพระราชา ๑,๐๐๐ พระองค์
แล้วปลงพระชนม์เสีย ผ่าท้องถือเอาเนื้อที่ร่อย กระทำ
พิธีกรรมแก่เทวดา เอาเกลียวไส้ทั้งหลายวางรอบต้นไม้ แล้ว
เจิมด้วยโลหิต ชัยชนะจะมีแก่เราอย่างแน่นอน”

ด้วยความเป็นผู้ที่มีอุปนิสัยหยาบช้ายอยู่แล้ว เมื่อได้ทรง
รับฟังอย่างนั้นก็ไม่ต้องพิจารณาเลย รับสั่งให้ทำตามคำ
ของบุโรหิตทันที โดยวางแผนให้เรียกพระราชาเข้ามาที่ละองค์

ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว

๑๔๕

แล้วทำให้สลับด้วยการบีบคอ ควักนัยน์ตา แล้วฆ่าให้ตาย เอาแต่เนื้อไว้ ลอยซากศพลงไปในแม่น้ำคงคาแล้วทำพิธี บวงสรวงเทวดา กรรมที่พระเจ้าพรหมทัตทรงกระทำในครั้งนั้น เป็นบาปอกุศลอย่างยิ่ง กรรมชั่วนั้นส่งผลในทันที ได้มียักษ์ ตนหนึ่งชื่อว่า อัชชิสกตะ มาควักนัยน์ตาข้างขวาของพระองค์ไป เวทนาอย่างใหญ่หลวงบังเกิดขึ้นกับพระองค์ ถึงกับนอนร้อง ครวญครางอยู่บนที่บรรทม

ในขณะนั้นเอง มีแรงตัวหนึ่งบินมาจับอยู่บนยอดไม้ เมื่อ กินเนื้อหมดแล้วทิ้งกระดูกลงมา ซึ่งเป็นกระดูกที่มีปลายคมกริบ ปลายกระดูกนั้นตกลงมาที่พระเนตรข้างซ้ายเข้าให้อีก ทำให้ พระเนตรทั้งสองแตกไป เหมือนถูกหลาวเหล็กแทง

เมื่อได้ประสบกับความทุกข์ทรมานเข้าแล้ว จึงหวน คิดถึงถ้อยคำของอาจารย์ที่เคยกล่าวตักเตือนตนเองไว้ว่า คนที่ สร้างกรรมก็ย่อมจะเสวยวิบากที่สมควรแก่กรรม อาจารย์ก็ ตักเตือนเราแล้ว ว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แต่ตัวของเรากลับ ไม่เชื่อฟัง จึงต้องประสบกับความทุกข์อย่างนี้ พระเจ้าพาราณสี นั้นนอนบนเพื่อยู้อย่างนี้ จนกระทั่งสวรรคตลง ตายแล้วก็ไป บังเกิดในนรก ส่วนบุโรหิตมีจกฉาปฏิฐิไม่สามารถทำความ เป็นใหญ่ ให้ตนเองได้ เมื่อพระราชาสวรรคต ไพร่พลก็แตกกระสาน ซ่านเซ็นไป

ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นถึงตัว

๑๕๐

พระบรมศาสดาครั้งทรงนำอดีตนิทานมาตรัสเล่าจบลง แล้วทรงประชุมชาดกว่า พระราชาครั้งนั้นคือพระโพธิราชกุมาร บุโรหิตคือพระเทวทัต ส่วนอาจารย์ทศปาโมกข์ คือตถาคต

เราจะเห็นกันแล้วว่า หากใครทำกรรมใดไว้อย่อมจะได้รับ ผลกรรมนั้นอย่างแน่นอน จะต้องประสบกับเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง อยู่ที่ว่าเหตุการณ์นั้นจะปรากฏช้าหรือเร็วเท่านั้น แต่ย่อมส่งผลให้ประจักษ์แก่ผู้นั้น ดังนั้นเราควรจะเป็นผู้ที่หนักแน่นมั่นคงอยู่กับการทำความดี อย่าทำบาปกันจนคุ้น ครั้นเมื่อบาปไม่ส่งผล ก็เลยนึกว่าทำบาปเป็นสิ่งที่ดี แต่ทำบาปนี้แหละจะทำให้เรามีปัญหาติดตามข้ามภพข้ามชาติ ซึ่งการไปแก้ไขที่ปลายเหตุ เป็นสิ่งที่ทำได้ยากมาก มิแต่รับใช้ผลกรรมที่จะเกิดขึ้นเพียงอย่างเดียว ฉะนั้น ดีที่สุดคือทำแต่บุญกุศล เว้นไกลจากบาปทุกๆ ชนิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฏิบัติธรรม เพื่อกลับจิตใจของเราให้ผ่องใสอยู่เนื่องนิตย์ จะทำให้ชีวิตของเรามั่นคง ดำรงอยู่ในเส้นทางแห่งความดียิ่งๆ ขึ้นไป

